

30 Mart Notları / Sararıp Solan Türkiye

İçeriği Yazan: [alpgeray32](#) [1] Zaman: Pzt, 31/03/2014 - 12:16

Yazar: Alp Giray

Yazının Yazıldığı Tarih: 31 Mart 2014

Mahir Çayan ve dokuz yoldaşını kaybedeli 42 sene oldu. Anılarına ve mücadelelerine saygıyla...

En başta söylemek elzem ki, seçimin galibinden ziyade kaybedenleri önemlidir. Yarışta geride kalan partilerle beraber, ne yazık ki, bizler de kaybetmiş bulunuyoruz. Muhalefet örgütlerine mensup olalım ya da olmayalım, oyumuz, düşüncemiz, eylemimiz bir yerde temsil edilmiyorsa; bu böyle. Eskiden sandığa gitme oranı hayli düşükken, toplumun hızla politize edilmesi sonucu, artık neredeyse herkes oy kullanıyor ve bir zaman sadece sosyalistlerin yaşamak zorunda kaldığı psikolojiyi, şimdilerde ülkenin yarıya yakını, dörtte üçü belki de, yaşıyor.

Televizyon kanallarının kullandığı bir grafik var; burada partilere bir renk veriliyor ve bu parti nerede yüksek oy almışsa, o şehir o renge boyanıp Türkiye haritası üzerinde gösteriliyor. Akp'nin sarı, Chp'nin kırmızı, Mhp'nin mavi, Bdp'nin yeşille işaretlendiği bir zeminde; kim nerede güçlü diye bakılınca, eğer ki bir sosyalist iseniz, zaten bu memlekette yaşama hakkınızın olmadığını görüyorsunuz, o ayrı; ama mevcut durumda bir nefes alma imkanı doğuracağını düşünüp kendinizi kırmızı, hadi daha da kanaatkarsınız diyelim, mavi bir yerde arama ve bulmayı düşünüyorsanız, onda bile işiniz çok zor. Zira insana mide bulantısı verecek kadar yoğun ve büyük biçimde, ülkemizin amansız bir sarı işgaline uğradığını görüyorsunuz. Bu sarı; sara, verem, sarılık; her türlüşüne denk düşebilir ve sizin de bunlara yakalanmanız an meselesidir.

Sarı ilde yaşamak... Artık alışmak zorunda olduğumuz bir şey bu. Genç, heyecanlı devrimciler iken, yaşadığımız o trajik hikayeler güncelleniyor. Düşünün, yirmili yaşların başındasınız, tek hayaliniz devrim yapmak ve okuduklarınız somut manada bir düşünceyi temellendirmekten çok uzak; imgelerle yaşıyorsunuz ve Deniz Gezmiş'in onurlu mücadelesini seyrettiğiniz bir slogan-ist filmin ardından sokağa çıktığınızda görüyorsunuz ki, o gün 6 Mayıs bile olsa, değişen, farklılaşan hiçbir şey yok, araçlar bütün hızları ile yoldalar, insanlar bir yere yetişmeye çalışıyorlar, balıkçılar bağırarak, dolmuşçular çıtırmakta; bunun nasıl olabildiğini düşünüyorsunuz, nasıl olur da ölüm yıl dönümünde dahi hatırlamıyorlar, bizim için ölen o güzel insanları?.. Oysaki şundan habersizsiniz; hatırlamak için evvela unutmak, unutmak içinse önce bilmek gerekli. İnsanlar hiç bilmediler, tanımadılar ki onları! Bilenler mi; hiç umursamadılar.

İşte, şu an yetişkinsiniz, o günlerde hissettiklerinizin, adı üstünde his olduğunu anlayıp, böyle yaşanmayacağını öğrendiniz; ama yeni bir sorunsal, taş kadar sert, önünüzde, kocaman. Tam üç ay boyunca, her gün tapeler, videolar yayınlandı. Ülkeyi 12 senedir yönetenlerin, zaten farkında olduğumuz, akçeli, kirli, şaibeli işleri ortalığa saçılmış. İçinde doğrusu var yanlış var; ama en nihayetinde ciddi iddialar bunlar. Son bir umutla, belki bu defa... ümidiyle bekliyorsunuz; belki bir şey olur, cebinde parası olmayan insanlar, milyon Eurolarla oynayan insanlara haddini bildirir, diyorsunuz. Ama sonuç ortada. Ülkenin yarısı, hala ve her şeye rağmen, tek bir adamın sözüne, sorgulamaksızın, bir saniye dahi şüphe etmeden inanıyor. Allah kelamı gibi inanıyor. Çünkü güveniyor, doğru sözcük bu olmalı, güveniyor. Babası gibi, kocası gibi güveniyor liderine. Ve siz artık, eğer şanslı illerde yaşamıyorsanız, bu sapıklığa, ortaçağın ilk gece hakkı eylemi geri gelse buna bile ses çıkarmayacak, hatta Bilal'e feda olsun, diyecek bir zihniyete maruz, bunun içinde, susarak

katlanmak zorundasınız. Sarı ilin, sarı insanları arasında...

Herkes gibi zaman zaman siyasete dair büyük laflar ediyoruz. Oysaki, büyük anlatıların savunusunun, en güzel, küçük laflarla yapılabileceğini unutuyoruz. Kendimizi "onlar"la bir görüyoruz; Akp yandaşı akademisyenler, gasteciler, televizyoncular gibi büyük büyük konuşuyoruz. Sanki hitap edecek, sözümüzü önemseyen kitleler varmış gibi davranıyoruz. Kendimizi kandırıyoruz... Bunları, muhalefet olma iddiasındaki kurum, yayın, örgüt, kişiler için söyledim elbette; ama nihayetinde birbirimizi ne kadar hırpalasak da aynı gemideyiz. Bazıları geminin dümeninde her daim, bizi hep kış'ta bekletiyorlar. Bizi hep sarı illerin, sarı insanlarına mahkum ediyorlar. Çünkü kendilerinin bundan sakınma, kaçma, adacıklarda kafa dinleme gibi bir lüksleri var. Otuz kırk bin oyu olan sol partilerin bile bir hiyerarşisi var, düşünün gari! Halkın kendilerine hiç teveccühü yok; ama Akp'den kurtulmak isteyen insanlara, bize bile, hep bir duvarları var. Yanlarına bile yanaşamıyoruz. Hep kibirli, hep gururlu, hep özgüvenliler. Yetenekleri yok, yazarlar; dil bilgileri yok, konuşmacılar; hırsları yok, gazeteciler; her şeyler. Artık yeter!..

Biraz arınmak gerekli. Biraz düşünmek, dönüp geriye bakmak gerekli. Bunu manasız ideolojik sorgulamalar, geçmişle hesaplaşmalar gibi neoliberal zihniyetle değil; buradan nasıl çıkarız, sorusu gibi saf bir amaçla yapmalı. Bu seçimde gördüğümüz ve anladığımız en önemli şey şudur bakın: Türkiye halkı, bir taraftan tamamen atomize, örgütsüzlüğe mahkûm; öbür taraftan da adı konmamış bir yeni topluluğa mensup. Evet, güçleri sınırlı, evet çok kan kaybettiler; ancak, her şeye rağmen, Kesk ve Disk diye iki tane çalışan örgütü var kardeşim bu ülkenin; seçim sürecinde bir tanesinin adını duyduunuz mu? Üstelik de işçilerin açlık, memurların yoksulluk sınırının altında yaşadığı bir memleket burası! Bu ikisi bir araya gelip bir açıklama ile Akp'yi korkutacak, muhalefeti uyarıp doğru çizgiye getirecek güç ve istekte olmalılar; ama nerede; sadece Akp-Pkk pazarlıklarına meşruiyet zemini gerektiğinde adı akla gelen Kesk ve tam manası ile bürokrasiye teslim olmuş, şubeleri işlemeyen bir Disk var karşımızda. Öte yandan, sivil toplum örgütü denilenler, sadece tabelada; gençlik örgütü denilenler sadece kantinlerde; kültür sanat örgütü denilenler sadece Beyoğlu'nda; entelektüel, aydın dediklerin sadece tivitir'da. Sol muhalefet yalnızca ismen var. Bu menfaatçi, şekilci, popülerci tayfanın ele geçirdiği ve bir kifayetsiz lobiye sığışan sol düşünce, artık kendini yok etmeye mahkum hale geldi. İçsel çelişkiler, ideolojik cıvıklıklar en üst seviyede. Bakın; Gezi olaylarında, insanları sokağa çıkarabilmek için kendilerini yırtan sözüm ona muhalif oyuncular, bugün Hasan Kaçan'la aynı filmde ve 28 Şubat dönemi lafzı üzerinden dinciliği ak'layan senaryoyla oynamakta bir beis görmüyorlar. Vicdanı, akli, sağduyusu ile isyan eden genç arkadaşlar, bunu bir düşünsünler lütfen; enerjilerini boşa harcamasınlar.

17 Aralık'ın hemen ertesi günü, belki de erken, operasyonlara dair birkaç laf etme cüretinde bulundum, yine burada. Bu işin, Cemaat üzerinden yürütülen bir Abd operasyonu olduğunu düşünmüş, Akp'ye, yerel seçimler öncesi bir uyarı mahiyeti taşıdığını söylemişim. Aşağı yukarı aynı fikirdeyim, Kürt açılımı denilen süreçte, Barzani ile beraber, petrol borularının iki başına oturup hatırı sayılır bir maddi güce ve coğrafyaya hükmetmeyi planlayan Akp'nin, bu esnada başına buyruk davranmaması, Osmanlı bakiyesini kendinin sanmaması, zira bu bölgede Abd'nin henüz işinin bitmediğini hatırlatma amacı ile, bu operasyon ile kendisine gözdağı verildiği kanaatindeyim.

Yine aynı yazıda, kamuda izlediği politikalar, sağlık sistemindeki değişiklikler, para piyasalarının seyri ve yönetimi vs. konularda Akp'nin bir düzenlemeler silsilesi ile aşama kaydettiğini; bu "istikrar"ın da uluslararası sisteme pek hoş gözükmeyeceğini söyledim. Açıklamaya çalışayım. Bakın, Genel sağlık sigortası uygulaması, tam bir fecaattir. 75 milyon kişi, buna dahil edildi ve 1 Lira dahi geliri olmasa da her bireyden artık belli bir prim kesiliyor ve bunun karşılığında, sağlık hizmetlerinden yararlanabiliyor. Tabii şöyle, artık burun akıntısı için bile doktora gitseniz, sıradan bir devlet hastanesinden en az 15-20 Lira masrafla çıkıyorsunuz, özel hastaneler, üniversite hastanelerinde bu tutar, katlanarak artıyor ve ciddi hastalıklarınızda bir servet ödeyebiliyorsunuz. Dolayısı ile bunda olumlu ne var, diyen olacaktır; ben de bunu söylüyorum zaten, bugüne kadar Ssk hastanelerinde sürünmüş, ilacını alamamış, Tıp fakültelerine sokulmamış, yeşil kartı yüzünden hakir görülmüş işçiler, köylüler, kent yoksulları; şimdi bir yerden bulup buluşturup 15 Lira ile muayene olduğuna razı geliyor, buna binlerce kez şükrediyor. Evet, doktorlar, performans sistemi nedeni ile, size ancak 3 dakika ayırsa da ve siz bunun insan hayatını hiçe saymak olduğunu söyleseniz de sizi kimse dinlemez. Hastane bahçelerindeki insanların sessiz mutabakatını görmeden solculuk yapılmıyor maalesef.

İş dünyası, parayı yönetenler, borsacılar; yeşili, beyazıyla sermaye grupları, son 12 yılda servetlerini kaçça katladılar, girmedikleri sektör, devletten almadıkları teşvik kaldı mı?.. Kamu personelleri, öğretmenler, polisler, hemşireler; sayıları üç milyona yaklaşan ve yarısı Akp döneminde işe başlamış genç-yetişkin bireyler; maaşları her ne kadar üst seviyede olmasa da, milyonlarca işsiz bulunduğu bir ülkede çalışabiliyor olmaktan memnunar. Ve evlilikleri de genelde birbirleri ile. Bu sayede, genç bir memur çiftin evine giren aylık miktar, 4 ile 5 bin Lira aralığında. Türkiye şartlarında, bunun hiç de azımsanmayacak bir meblağa denk geldiğini kim inkâr edebilir?

Yıldırım Koç Hoca, çalışan kesimin gelirlerinin, gerçek ücretlerinin son on iki yılda hatırı sayılır biçimde arttığını defalarca yazdı. Hal böyle iken ve insanların hayattaki motivasyon kaynağı tamamen paraya dönüşmüşken; ülkenin başbakanının, oğlunun, ailesinin, siyaset arkadaşlarının yolsuzluk ve rüşvet batağına battığını söylemek, bunun namussuzluk, ahlaksızlık olduğunu dile getirmek pek işe yarayacağına benzemiyordu ve maalesef yaramadı. Üzücü olan; başta belirttiğim kitledeki, bu yolsuzluk iddialarına inanmamak mı, yoksa, bu kitledekiler gibi inanıp da umursamamak mı? Her iki olasılıkta da renk sarıdır. Türkiye sararıyor ve soluyor.

Peki, ne yapmalı? Yaşadıklarımın öğrendiğim, hasbelkader, bir şey varsa; o da artık, ne yapmalı sorusunu sormanın anlamsızlığıdır. Sizi dinleyecek kimse yoksa hele ki... Ama yine de konuşma ihtiyacı hissediyor insan; oligarşik sol yapıların ehli kalemlerine, çok bilmiş taşra akademisyenlerine, eski sol müptezel gastecilere öfkeyle..

O halde, yine bir yenilginin, 12 Haziran'ın peşinden, 24 Temmuz 2011'de düşülen notları paylaşmak istiyorum. Akıl vermek, ayar vermek için değil; sadece bir iç döküş ve Türkiye'deki solculuk nasıl da diyalekteğe meydan okuyor, nasıl da ileri değil geri gidiyor, göstermek ve en önce de kendim görmek için...

Her şey, kavga da dâhil, yeniden başlıyor. Toplumsallaşmak demek, toplumla beraber olmak demektir. Toplumla beraber olmaksa, toplumsallaşmak.

Ben, yeni dönemde, büyük, parlak tabelalı, ısıtılı, yanına yaklaşılmaz partiler ve örgütlerden ziyade; küçük ve "bizden" yapıların önem kazanacağını söylüyorum. Siyaset, çoğu zaman kahvelerde, eş dost meclislerinde meşrulaşır. Örneğin, bilinç düzeyi çok düşük bir işçinin, komşusunun devrimci oğlunu, kızını, üniversite olaylarına karışmış olduğu için, terörist zannetmemesini sağlamanın tek yolu, o işçiyle, evvela, bir samimi ilişki kurmaktan geçiyor. Sizin iyi ve dürüst bir insan olduğunuzu, o kişilere kabul ettirmiş olmanız, onların sizi, zamanı gelince savunabilmesinin ilk ve maalesef tek yoludur.

12 Eylül öncesi yapılan da bu değil miydi? Solcu, devrimci gençleri, dürüst, ahlaklı olarak belleyen teyzeler, amcalar, sahiplenmedi mi? Önderlerimize, bugün dinlediğimiz o ağıtları, köylü kadınlar yakmadılar mı? Onlar, sosyalizmin s'sini mi biliyorlardı sanki?

Bu ise işte, yani toplumsal meşruiyet yaratmak, meşakkatli bir iştir. Cinsel özgürlük, marjinallik, toplum dışılık safsatalarıyla solcu olunduğunu zannedenler, bu zorluğa, ne kadar katlanırlar, bilemeyiz. Burjuvazinin yoz kültürünü içselleştirmiş, aşk, sevgi, sadakat, dostluk gibi değerleri; devrimcilik adına ağzına almayan bir soysuz kuşak, solu geriletmekten başka hiçbir şey yapamaz.

Bu "tip"leri, yalnızlaştırmak ve "öteki"leştirmek gerekiyor.

İkincisi, dernek, kulüp, fanzin vb. birliktelikler, artık giderek daha da önem kazanacak. Gönüllü olarak ve hiçbir çıkar gözetmeden, yoksul ailelerin çocuklarına ders vermek, onları çeşitli alanlarda, imkânlar dâhilinde eğitmeye çalışmak gerekiyor. Emin olun, bu şekilde ulaştığınız on insan, sokakta eline bildiri tutuşturduğunuz yüz kişiden, daha fazla size dönecek, sizin düşüncelerinizle ilgilenecektir.

Toparlarsak, işimiz zordur ve kimse bunun aksini iddia edemez. Yeni bir çıkışın ya da çöküşün arifesindeyiz. Her şey bize bağlı demek, tabii ki zor, daha evvel dile getirdik, AKP'nin bu diktatoryası, kimseye yaşam hakkı dahi tanımıyor. Ancak, devrimcilik de, bir yerde, iradidir; zor olanı seçmek, bu

işin şanındandır. Umutlu olmayı engelleyecek o kadar çok şey varken dahi, umudu besleyebilmektir. Yoksa eğer hiç, yaratabilmektir.

Yalçın Küçük'ün dediği gibi, zaten papazla devrimciyi ayırdan da budur.

Alp GİRAY

iletisim@politikadergisi.com

Yorumlar

- [Güncel](#) [2]
- [İç Siyasa](#) [3]

Kaynak URL (27/04/2024 - 13:35 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/okur-makale/30-mart-notlari-sararip-solan-turkiye>

Bağlantılar:

[1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/alpgiray32>

[2] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>

[3] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>